

Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

P A T R I A

„Nu e om al cărui suflet să nu bată pentru cerul dulce și senin al țării lui, pentru locul unde a iubit și a fost iubit”, spunea marele patriot Nicolae Bălcescu. Acest sentiment firesc de iubire purtat față de pământul strămoșesc, *patria*, trebuie să fie pururea viu în orice suflet românesc.

Patria este pământul unde-și dorm somnul de veci părinții noștri; ea este limba și cultura noastră; gloria și suferința trecutului, pământul unde am copilărit și de-a cărui amintire ne leagă orice colțisor. Patria este libertatea și dreptul de muncă; credința în care ne-am născut și pe care o iubim; ea este viitorul nostru și al copiilor noștri.

Atâtea comori cuprinde în sine, încât patria deșteaptă în sufletul omenesc sentimentul iubirii până la jertfirea de sine. Nostalgia ei este un dar ce nu se alină nici în negrul mormânt, ci frează mereu sărutarea sfântă a țăranei.

Sub vraja iubirii de patrie, străbunii au pus piepturile la hotare, drept scut de ne-nvins împotriva năvălitorilor și pângăritorilor de pământ strămoșesc. Din focul dragostei lor, am luat și noi căldura iubirii și jertfirii pentru patrie.

Țara noastră este opera strămoșilor noștri.

Și când dușmanii păgâni au pornit destrămarea acestei opere, s'a ridicat ca o bucată, tot ce țara are mai bun, pentru a o apăra

cu prețul vieții. Peste marginile de hotare se scrie cu sânge cald, cuvântul: *Patricie*. Valuri, valuri de vieți, se avântă în lupta de nimicire a dușmanului.

Lupta noastră este sfântă, căci apără Crucea, și pământul stropit cu atâtă sânge strămoșesc. Iar jertfa dată este confirmarea supremă a dragostei de patrie. Nu râvnirea pământului strein, nici alte „invățături” streine de patrie, ne-au ridicat brațele pentru apărare, ci *numai* dragostea de glie.

În acest senz trebuie judecată și atitudinea Bisericii, față de actualul război. Ea nu înceată a deștepta în fiecare ins, sentimentul jertfei ce trebuie pus pe altarul patriei.

O luptă nu duce spre biruință, când este purtată din obligație formală. Biruința presupune jertfă, iar jertfa dreptate.

Biserica înțeleghătoare a acestor sfinte adevăruri, nu pregetă o clipă întru consolidarea tuturor forțelor pentru solvarea patriei. Acolo în cel din urmă sat preotul stă în mijlocul păstoritorilor, ca o stâncă de care se sfarmă toate îndoliele.

Purtați deci preoților, flacăra iubirii de patrie, și o aprindeți în sufletele tuturor, ca din văpaia acestă să răsără puterea de jertfire. Mângăiați pe cei întristați, ajutați pe cei lipsiți, încurajați pe cei îndolnici, luminați pe cei în-

Slujba Duhovniciei

Postul învierii Domnului este în deosebi vremea pocăinței pentru credincioși, iar pentru slujitori lui Hristos cea a duhovniciei. Slujba sfântă a duhovniciei, stă în strânsă legătură cu spovedania. Pocăința este una din datinele sfinte ale Bisericii, ca un mijloc minunat pentru curățirea inimii de păcate și ca o doctorie sufletească pentru vindecarea patimilor.

În această taină ca și în celelalte, darul iertării și al împăcării este dela Dumnezeu, dar lângă grația dumnezeiască se alătură și lucrarea personală a duhovnicului în taina pocăinței, este acela de cărmuitor al sufletelor spre mântuire. După cuvântul sf. ap. Pavel slujitorii Bisericii sunt, iconomi ai tainelor lui Dumnezeu. (I Cor. IV. 1) dar același sf. apostol îi numește și „împreună lucrători a lui Dumnezeu” (Ibid. III. 9).

Taina pocăinței este de o covârșitoare importanță pentru viața religioasă și morală a societății. Practica sinceră a spovedaniei de către obștea credincioșilor, este o visterie de neprețuit pentru stărpirea patimilor și înfrângerea îndolnelor pentru ridicarea nive-

tunecați, poartăți pe cei rătați, ca nimeni să nu rămână lipsit de bucuria zidirii patriei.

Ne trebuie patria strămoșilor, fără de care nu putem trăi. Prin muncă și jertfă, vom dobândi tot ce poate da patria: libertate trupească și sufletească.

Cu gândul spre aceste comori, purtăm în suflet icoana patriei noastre scumpe.

Pr. T. Ciuruș

lului moralității publice și îndreptarea moravurilor sociale pe căile virtuților creștinești. În acest senz spovedania este „O instituție de pedagogie divină, prin care se pot cărmui sufletele în direcțiunea unei educații în senz creștin” (P. Vintilescu, Spovedania, prefață).

În legătura cu duhovnicia se impune o constatare generală, anume că practica ei, nu se deprinde în instituțiile noastre teologice. Indrumarea aceasta se face mai mult pe cale autodidactică în viața pastorală, când preotul este pus în funcția sa duhovnic față de proprii săi credincioși. Pentru aceasta îi stă la îndemână tipicul dela slujba Mărturisirii. De sine înțeles că preotul, dela început, va întâmpina multe dificultăți în exercitarea acestei înalte slujbe, săvârșind duhovnicia fără siguranță și balansând între cele două extreme de a fi riguros excesiv ori prea îngăduitor. În cazul că se va nizu să-și împlinească chemarea cu conștiință, va cere imediat să se consulte cu un duhovnic mai experimental și încercat.

De altfel întreaga literatură specială, priitor la arta și tehnica spovedaniei, se rezumă la scrierea lui Nicodim Aghioritul dela Muntele Athos (* 1799), cunoscută sub numele de „Carte foarte folosite de suflet”.

Preoții cari au ajuns să citească această carte, au găsit în ea un călăuzitor și razim sigur, despre metodele cele mai bune pentru tratamentul penitenților în secolul spovedaniei. Mărturisim sincer, că după doi ani de preoție ajungând la această carte ne-a fost o descoperire și o bine facere neprețuită. Am avut la îndemână povăturile încercate ale

(continuat în pag. III-a)

Evangelia

Ioan, c. 12, sth. 1—18.

Duminea Floriilor ne amintește de intrarea triumfătoare alui Iisus, în Ierusalim. Învățătura propovăduită până acum, minunile mari și minunate săvârșite și mai ales vestea învierii din morți alui Iisus cel mort de 4 zile; îl făcuseră cunoscut poporului. Singuri fariseii și cărturarii pizmătorești, nu puteau cuprinde „cuvântul” Lui.

Așa înțelegem de ce poporul și copiii l-au primit cu alai și strigăte de bucurie. „Osana! Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului!”, era strigătul de mărturisirea mesianității lui Iisus.

Mulți oameni își așterneau hainele în cale, iar alții săltau ramuri de copaci; manifestându-și bucuria, că se apropie „împărăția lui David”.

Fiul lui Dumnezeu, călare pe asin, însoțit de norod, intra în cetate cu hotărârea de-a răsturna împărăția literii ce ucidea duhul și de-a slobozi duhul care apoi măntuiește viața de păcat. Cu această chemare măntuitoare, pe care poporul fără să-o înțeleagă deplin mărturisise prin această sărbătorească primire, și cu umbra Crucii pătimitoare; Iisus „se urcă” în cetatea lui David să întemeieze noua împărăție alui Dumnezeu.

Numai pismătariții farisei, nu puteau împărtăși bucuria ceasului sfânt, când se hotăra începutul vieții adevărate, așa cum Dumnezeu dorește. Cuvântul lor pentru oprirea norodului ce striga, este înăbușit de răspunsul blând și cu adevărat înțeles a lui Iisus: „Dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.”

În amintirea tuturor acestor fapte, Duminea Floriilor este un popas de-o deosebită însemnătate. Când ținem în mână ramuri de copaci și prin cântări de laudă, mărim pe „cel ce vine în numele Domnului”; noi nu facem numai o amintire a faptelor de atunci ci totodată trebuie să-le și aplicăm la viața noastră, ca din

potrivirea lor să răsară îndreptarea și măntuirea.

Dumnezeu când a zidit cetatea noastră pământească, adică trupul, în această împărăție a pus sufletul ca să-o stăpânească după voia lui Dumnezeu. Dar prin neascultarea lui Adam, a intrat păcatul în lume și astfel „nu fac binele care voiesc, ci răul care nu-l voiesc, acela fac”. (Rom. 7, 19).

Pentru nimicirea puterii păcatului, care ne târește într-o viață deșartă și fără atingerea scopului: preamărirea lui Dumnezeu, Iisus intră în cetatea noastră, adică trupul, fie prin sfânta împărtașanie fie că bate la poarta gândurilor noastre, prin atâtea semne de chemare la măntuire.

El vine ca să răstoarne împărăția întunecului, a păcatului sub diferitele lui înfățișări și în locul ei să întroneze dreptatea, adevărul, dragostea, sfințenia, mila. Pentru realizarea acestei împărății, va trebui să primim crucea suferințelor, pe care nici Mântuitorul n'a ocolit-o.

Și când Iisus intră în cetatea noastră trupeză, te-ai întrebat, iubite creștine, cum îl primești? Așterni hainele tale, adică supui păcatele și poftele rele ascultării, cuvântului lui Dumnezeu? Ramurile de copaci, ce închipue faptele vieții noastre, sunt ele mărturiile ale unei vieți curate? Laudele cu cântări și rugăciuni, sunt acestea isvorâte din bucuriile sufletești, de pe urma unui trai creștinesc?

Ori poate intrarea lui Iisus în noi, este primită cu răutatea fariseică încât păcatul nu lasă să lucreze puterea dumnezeiască, spre îndreptarea noastră?

Iată întrebări ce arată, că numai primind pe Iisus stăpân al conștiinței noastre, putem aduce laude și „stălpări” adevărate.

Pr. T. Ciurus

O înaltă mulțumire dată Vicariatului nostru

Am anunțat la timp, că din prilejul tristelor evenimente din Ianuarie 1941, P. C. prot. Al. Baba, președintele Vicariatului, a expediat o telegramă D. Mareșal Ion Antonescu, exprimând în numele Vicariatului, recunoștința salvatorului Patriei.

Acest gest a fost întregit cu suma de 10.000 Lei, trimisă ca ajutor familiilor celor căzuți la datorie.

Președinția Consiliului de miniștri a binevoit să-și exprime mulțumirile, trimițând o diplomă de recunoștință și medalia Conducătorului.

Câteva cuvinte despre țaran

O singură ochire fugară asupra istoriei noastre — cât ar fi de necesar s'o cunoască fiecare dintre noi! — ne lămurește în deajuns ca să înțelegem că suntem un popor de țărani, suntem un stat creat de țărani și că suntem o națiune crescută, mărită și sanctificată prin sângele și suferințele milioanei de țărani.

O singură privire în jurul nostru, în aceste clipe de cum-pănă, când totul se clatină, ne asigură, că putem fi încredințați de soarta neamului nostru, câtă vreme masa anonimă de țărani dârji, cuminți și adânc suferitori a toate stă neclintită în furtună.

Nu mai amintim nici de statornicia de granit în apărarea limbei, obiceiurilor și a însăși ființei noastre spirituale și nici de dureroasa sforțare permanentă, ce o face marea masă tăcută pentru a întreține sterilitatea unei imense caracatițe de toate nuanțele și de toate culorile, suprapuse ca o lespede de mormânt peste acest corp viu al adevăratului neam românesc.

Suferința seculară, minciuna devenită dogmă, lingușirea tuturor ipochimenilor i-au format, ca o naturală pavază, țaranului român o superbă mentalitate și o filosofie pro-

prie, în care scepticismul și cruda ironie sunt elementele principale.

Toată frământarea chinuită și toată „sborșeală” zadarnică îl fac să suradă.

Toate măsurile, până și cele bune din nenorocire, sunt contrăcarate de „măsurile lui”, care de cele mai multe ori sunt cele mai sănătoase, fiindcă pornesc dela realitate, nu din imaginație și servilă imitație.

Câte n'avem de învățat noi, cei cu capul în lună, dela bu-tucănosul țaran!

Câte lucruri nu s'ar schimba în bine dacă ne-am da seama că trebuie să ne gospodărim țărănește și că trebuie să avem veșnic înaintea ochilor aceeași singură și mare realitate a neamului nostru; Țără-nimea.

E momentul suprem să ne gândim și să ne reculegem toți cei ce, în funcțiuni cât de mici, trăim și „prosperăm”, sprijiniți de aceeași cariatidă a națiunii, că, dacă nu putem face nimic de folos pentru țaran, e o datorie să-l respectăm, fiindcă lui îi datorăm totul.

Ion Bereciu

Directorul Muzeului
Reginal A.-Iulia

Despre cununia religioasă

De când omeniirea a eșit din stadiul primitiv al triburilor, constituindu-se în societăți civilizate, fundamentul acestor societăți a fost familia. Ea este temelia statelor moderne. Familia ia naștere prin căsătorie, prin sfânta taină a nunții, după doctrina bisericii noastre. Unde este căsătorie religioasă, unde în fața altarului se săvârșește asupra viitorilor soți sfânta taină a nunții, este deci familie, întemeiată după rânduiala lui Dumnezeu.

Căsătoria în legiunile statelor moderne, are însă un alt caracter și anume unul contractual. Acest caracter contractual, rezultă limpede din însăși definiția ce-o primește, ca fiind: un contract prin care bărbatul și femeia stabilesc între ei o unire sancționată de lege, cu scopul de-a trăi împreună. Mai rezultă caracterul contractual și din condiția de fond cerută de lege pentru a se încheia căsătoria: acordul de voință exprimat în mod solemn, înaintea ofițerului stării civile. Această stare de lucruri, a adus cu sine, obligativitatea căsătoriei civile și nu și celei religioase.

A fost și aci anipenta spiritului judeo-francmasonic de-a scoate de sub autoritatea bisericii, obligația ca cei ce-și

întemeiază familia, s'o facă cu binecuvântarea și aprobarea sa. A venit mai nou statul, socotind necesitatea statorniciei familiei, și a decretat obligativitatea căsătoriei religioase. În fața legii însă, căsătoria se socotește pe deplin încheiată și azi, prin îndeplinirea formelor înaintea ofițerului stării civile. Nu e căsătoria religioasă o condițiune a validității celei civile, după cum într'un stat creștin ortodox, ar trebui să fie, ci a rămas doar un îndemn pe care îl primește noui căsătoriți, ca s'o satisfacă și pe aceasta. Din această situație, pentru Biserică și tot atât pentru soliditatea temeliei statului, decurg următoarele neajunsuri:

Ușurința și chiar nesocotirea căsătoriei, trăind tot atât de comod în concubinaj și al 2-lea satisfacerea în multe cazuri numai a căsătoriei civile fără cea bisericăscă.

Din punct de vedere al credinței, căsătoria numai civilă, nu obligă biserica s'o recunoască, ne fiind altceva decât concubinaj încadrat în legiunile în continuă prefacere. Dar până vom fi puși în plăcuta situație, de-a se înlătura spiri-

Continuare în pag. 3.

SLUJBA DUHOVNICIEI

(urmare din pag. 1-a)

Bisericii care ne-a fost de un nespus ajutor în practica spovedaniei.

Despre importanța acestei cărți îndrumătoare P. C. păr. P. Vintilescu, spune în această privință că „ea se înfățișează ca un document sintetic al metodei tradiționale întrebunțate de Biserica Ortodoxă în legătură cu administrarea tainei mărturisirii (op. cit. pref.)

Cartea călugărului Nicodim Aghioritul, se împarte în trei părți:

1. Invățătura către duhovnic; 2. Canoanele sfântului Ioan Postitorul; 3. Sfătuire dulce către cele ce spovedește.

Pe noi ne privește acum partea întâia a cărții Invățătura către duhovnic, din care subliniem rolul duhovnicului în fața penitenților săi.

Preotul în scaunul spovedaniei are o întreită chemare și anume, ca învățator, doctor și judecător, toate trei înfățișările formând o singură unitate. Iată ce spune autorul.

„Ca un părinte trebuie să primești pe păcătos cu brațele deschise, precum Părintele cel cereș a primit pe fiul desfrânat, fără a-l ocări, sau a te îngreșoșa de dânsul pentru păcatele lui.

„Ca un doctor ce trebuie să vindeci rănila lui, cu untdelemn și cu vin, adevărat cu iubire de oameni și cu rânduială de canon, după pilda celui ce a căzut între tâlhari.

„Iar ca un judecător, trebuie ca hotărârea ta să fie foarte dreaptă și nu înșelată de daruri sau de frică, ca să fie necălită pe pământ și în cer (Carte f. folositoare sufl. pag. 58).

Duhovnicul ca părinte, va arăta penitentului răutatea și greutatea păcatului față de Dumnezeu și pentru suflet, precum și urmările lui pentru viața individuală și ca să-l hotărască pentru o viață nouă va înfățișa frumusețea virtuții cu toate darurile ei.

Duhovnicul ca doctor, constată suferințele sufletești ale păcătosului, fixează diagnosticul boalei și scrie rețeta leacurilor tămăduitoare. Acestea le face prin sfaturi și îndemnuri pentru a hotărî voința la luptă contra patimilor, toate după individualitatea și greutatea păcatelor.

În felul acesta spovedania este o terapeuică sufletească pentru refacerea morală a sufletului.

„Ca judecător declară sentința morală cu privire la starea sufletească a penitentului.

Din povătuirile lui N. Aghioritul, reținem ca foarte importante câteva reguli și practici consacrate ale Bisericii, din vremurile sfinților părinți.

1. Duhovnicul adevărat nu se cuvine să întrebă pe penitent. El singur trebuie să-și desvâle muștrările conștiinței, altfel dacă e întrebă se „vădește și se muștră”. Când creștinul se spovedește duhovnicul face. Întrebările sunt

numai ceva secundar, un compliment al spovedaniei și nu regulă.

2. Spovedania trebuie să se facă fără grabă. „Mulți duhovnici de multe ori grăbindu-se și neavând vreme să se socotească bine, au pierdut pe mulți, în loc de a-i îndrepta și sau pierdut și pe sine împreună cu aceia” (Ibid. p. 62).

3. Creștinul trebuie sfătuit de a se hotărî la o viață nouă, spre a nu se mai întoarce la ce a fost mai înainte.

4. Duhovnicul este dator să păstreze secretul mărturisirii, după cuvântul scripturii „auzit-ai cuvânt, să moară cu tine (Sirah, XIX, 10).

Ne oprim aici și menționăm că Euhologhiul tipărit la Tipografia Cărților Bis. la sfârșitul slujbei Mărturisirii îndruma la C. F. S., de aceea o putem socoti pe dreptate ca o parte întregitoare a mărturisirii.

★

În apropiere de sfintele Paști, spovedania stă în centrul vieții religioase a credincioșilor. Firea care se trezește la viața nouă, slujbele sfinte din biserică, înfrânarea postului și vremurile cu asprimea lor, cutremură sufletele și sgtudue conștiințele creștinești spre a se înori și spori legăturile cu Dumnezeu. Sfânta chemare a duhovniciei intră viu în funcția sa sfințitoare de de amvon și tribunal intim al conștiințelor. Duhovnicul nu poate merge la acest lucru sfințitor fără pregătire sufletească decât cerând prin rugăciune Tatălui cereș, harul milostivirii sale care pe cele slabe le întărește și pe cele neîndestulătoare le desăvârșește. De aceea el trebuie să a-lerge și spre cărțile cele duhovnicești ca să-și îmbogățească visteria sufletului său cu sfintele învățături ale vieții în Hristos. Sfânta Scriptură este comoara nepretuită de unde va alege mărgăritarele pocăinței și ale izbăvirii sufletului.

Ochii săi vor zăbovi și pe paginile îngălbenite ale Mohtvetnicului pentru a-și împropăta Rânduiala sfântă a Pocăinței cu întrebările și ispitirile ei iscusite. Duhovnicul răvniitor va folosi și scrisul zilelor noastre care-l vor zidi și întări în meșteșugul îngrijirii sufletului. Nu de mult au eșit la lumină două cărți de mare valoare în legătură cu problema aceasta, anume Spovedania și Duhovnicia de păr. prof. univ. P. Vintilescu care se ocupă cu arta și tehnica spovedaniei și Pocăința de păr. Il. V. Felea care la sfârșitul cărții are o parte specială despre Pocăința în experiența preoților duhovnici.

Sărguindu-ne pe drumul propriei noastre orientări și îndrumări, să lucrăm cu a-dăncă umilință amintindu-ne de cuvântul sf. Pavel, căci nici cel ce sădește nu este ceva, nici cel ce udă, ci Dumnezeu care face să crească (I Cor. III 7). Pr. L. David

Despre cununia religioasă

(urmare din pag. II a)

tul vechiu potrivit ideii de temelie a existenței noastre ca neam, care este îndeobște recunoscut ca fiind ideea religioasă ortodoxă, spirit care se degajează din multe texte de lege și care constituie o serioasă piedică în calea punerii de acord a legiurilor vechi cu epocalele zbuciumări de îndrumare a neamurilor pe temeiul naționalismului constructiv de astăzi, până la acea fericită zi, noi preoții avem de făcut constatarea neplăcută, că sunt multe parohii unde, aceste două categorii de nelegiuiri bisericeste, sunt în număr destul de serios. Odată cu această constatare, se desprinde și obligația ca pe lângă altele multe pe cari preotul trebuie să le îplinească în parohia sa, va trebui ca să-i fie mereu în grijă ca cei pastoriți, fie că legiuirea statului obligă sau nu, să îndeplinească creștineasca poruncă, de-a nu întemeia familie pe nici o cale alta, decât cea arătată de biserică. În special, ne stă în ajutor tâlmăcirea multiplelor foloase ce decurg pentru noua familie din îndeplinirea acestei creștinești datine.

Sfaturile și îndemmurile ce le primim mereu pentru a purcede la o pastorală rodnică, practic se pot traduce în faptă ziditoare și înnoitoare de suție, numai dacă preotul pe lângă ceea ce face prin misiunea sa pentru colectivitate va nuzii să lecuiească anumite boli, să stărpească anumite deprinderi greșite, raportate la cazuri individuale.

În această ordine de gânduri, să nu se uite că cine vrea să zidească temeinic, începe aceasta prin a da edificului temelie ce prin constituția sa poate sprijini întregul edificiu cu garanții de soliditate. În lucrarea noastră duhovnicească, temelie este familia, așa cum ea este și în organizația de stat. Să fim deci atenți asupra modului cum a-cestă familie ia naștere, fiindcă se știe ce înrăurire are are asupra educației fructului — copilului — Biserica statornicind căsătoria ca taină, spăbălește și condițiunile, după cum enumără și piedicile.

Dar despre aceasta ne vom ocupa într-un viitor număr.

Pr. Iuliu Goșescu

„Cuvântul Mareșalului către săteni” și intelectualii satelor

Mult apreciată foaie sătească „Cuvântul Mareșalului către săteni” cu numărul din 22 Februarie a. c. a împlinit un an de apariție, — un an de muncă rodnică și desinteresată pentru lumina locuitorilor dela sate.

„Pentru „sătenii” săi dragi d-l Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român a rânduit ca să se trimită regulat în fiecare săptămână și pentru fiecare comună mai multe numere din această foaie, în mod gratuit, pentru a fi citită în duminici și sărbători, când se adună „la sfat” în mijlocul satului.

Scrisă într-o frumoasă limbă românească, această foaie aduce multă lumină în satele noastre. Prin citirea ei, sufletele sătenilor se inviorează, primind noi puteri de muncă în aceste timpuri grele, când sub ochii noștri se făurește un viitor fericit României. Prin ea se cimentează legătura sufletească dintre Mareșalul Antonescu și săteni, și tot prin ea pot înțelege sătenii munca uriașă a Conducătorului.

În locul de frunte al acestei foi se publică toate cuvântările d-lui Mareșal, precum și realizările Inaltului Guvern. Deasemenea se publică toate pastoralele L. P. S. Nicodim, Patriarhul României și se tâlmăcește pe înțelesul poporului Sf. Evanghelie. Prin ea Conducătorul Statului a adus la cunoștința sătenilor că a înființat „cutiile de plângeri” și „obștiile sătești”. Prin „cutiile sătești de plângeri” Conducătorul dorește să cunoască și să aline toate durerile sătenilor.

„Cuvântul Mareșalului” cuprinde și o pagină „De sfat cu femeile” scrisă sub îngrijirea Consiliului de patronaj. În această pagină, M. S. Regina Mamă Elena, D-na Maria Mareșal Antonescu, d-na Veturia Goga, d-na Sanda I. Mateiu precum și alte Doamne bune la inimă și pricepute la cotletu din țară, dau sfaturi prețioase gospodinelor harnice dela sate.

Această foaie sătească este minuțios împodobită cu Sf. Icoane, cu ilustrații care reprezintă pe Domnitorii și Regii noștri din trecut pe actualii noștri conducători precum și ilustrații alese din munca și viața sătenilor.

„Cuvântul Mareșalului către săteni” ne lasă în suflete iubirea lui Dumnezeu, iubirea pământului sfânt al țării, iubirea neamului, iubirea Regelui nostru și a Conducătorului. În această foaie se cultivă virtuțile creștine și străbune.

Iată de ce trebuie primită cu toată dragostea de toți sătenii.

Iată de ce trebuie citită și tâlmăcită de noi intelectualii satelor în fiecare Duminică și sărbătoare în „sfatul sătesc” ce-l ținem în mijlocul satului.

Iată de ce ar fi bine ca să fie citită și tâlmăcită sătenilor de Doamnele din consiliile locale de Patronaj ale comunelor.

Numai astfel acest prețios dar al d-lui Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului va întări sufletul Neamului nostru la această răspântie din istoria României.

Pr. Alexandru Nicoară

INFORMAȚIUNI

„Viața Ilustrată”, revista românească mult apreciată de cititorii săi, sistată în anul trecut, începând cu 1 Martie e. va apărea din nou, cu binecuvântarea P. S. Episcop Nicolae, din Cluj.

Importanța revistei astăzi se dublează, căci va avea să îndrumeze și întărească mai ales sufletul fraților

Conferință pastorală. P. S. Episcop Nicolae al Orăzii, a convocat în 10 Martie e. preoțimea protopopiatelor Beiuș, Vascau și Robogani, la o conferință pastorală, ținută în Beiuș. S-au discutat importante probleme de pastorație, potrivit împrejurărilor actuale.

Astfel de conferințe sunt, pe cât de necesare pe atât de potrivite, pentru îndrumarea preoțimii.

„Astra” și întărirea sentimentului național. Bătrâna „Astra” știe și acum să însuflească obștea românească, cu cuvântul său măestrit, rostit prin mijlocirea bărbaților noștri de știință. Pretutindeni despărțimintele au organizat cicluri de conferințe, unde profesori universitari, dezvoltă subiecte naționale, aducând un suflu de înviore în atmosfera apăsătoare a împrejurărilor actuale.

Așa și Despărțământul „Astra” din Alba Iulia a organizat

astfel de conferințe, cari toate au fost ecrutate de marele public.

În ziua de 15 Martie e. a. conferențiat d. profesor universitar Dr. Silviu Dragomir, vorbind despre: „Începuturile luptelor naționale ale Românilor din Transilvania”.

Conferențiarul fixează ca punct de plecare a luptelor pentru câștigarea drepturilor naționale, acel minunat: „Supplex libellus Valachorum”, care constituie o întrebare ce-și aștepta răspunsul adevărat.

Într'un cadru istoric și bine-documentat se evidențiază starea de neagră iobăgie a poporului românesc, în special în Transilvania, la începutul veacului al XIX.

Cu un bogat material istoric se arată în continuare, că elita românească, a pregătit evenimentele mari ce au urmat la 1848—49, toate îndreptate pentru câștigarea drepturilor naționale.

Aceste nu s'au putut obține însă, nici prin memoriile Episcopilor Vasile Moga și Lemenyi și nici prin alte „argumente filozofice” cum spunea Avram Iancu, ci prin „săbia lui Horia”.

Conferențiarul a fost auzit cu deosebit interes și răsplătit cu furtunoase aplauze.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 224—942.

2—3

Nr. 229—824.

2—3

CONCURS

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Stejeriș din protopopiatul Turda, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție în Renașterea.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat, conform pregătirii candidatului.

2. Casă parohială cu supra edificată și grădina bisericii de 1 și jumătate jug.

3. Sesiunea parohială 16 jug. din care 10 jug. în hotarul comunei Calărași.

4. Venitele stolare obicinuite în parohie.

Cererile de concurs, însoțite de documentele cerute se vor înainta Vicariatului Episcopiei Clujului, cu sediul Alba-Iulia, în termenul deschis.

Candidații se vor prezenta în parohie cu încuviințarea Oficiului protopopesc, într'o zi de Duminică sau sâmbătoare, pentru ca să fie cunoscuți de credincioși.

Turda, la 6 Martie 1942.

Oficiul Protopopesc Turda în conțelegere cu Consiliul parohial din Stejeriș.

Aurel Gliga
protopop

CONCURS

Pentru întregirea parohiei de cl. I-a Mociu, diu protopopiatul Turda, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Renașterea.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar de stat.

2. Casă parohială nouă, cu supraedificate corespunzătoare.

3. Sesiune parohială 32 jug. din care 29 jug. arător și 3 jug. pășune.

4. Câte un dubludcalitru de cerea'e și una zi de lucru benevole.

5. Stolele fixate la 2 Martie a. c. Cererile de concurs, însoțite de documentele cerute se vor înainta Vicariatului Episcopiei Clujului cu sediul în Alba-Iulia în termenul deschis.

Candidații se vor prezenta cu încuviințarea Oficiului protopopesc într'o zi de Duminică sau sâmbătoare în parohie, spre a cânta la strună, respective a servi și predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Turda, 6 Martie 1942.

Oficiul protopopesc al tractului Turda în conțelegere, cu Consiliul parohial din Mociu.

Aurel Gliga
protopop

OFICIUL PAROHIAL, ORT.
ROM. IGHIU.

Publicație de licitație

Consiliul parohial ort. rom. din Ighiu jud. Alba, dă în întreprindere, pe cale de licitație publică, zidirea noii biserici, conform planului și devizului aprobat de Ven. Cons. Eparh. din Cluj sub Nr. 6959/1936. invitând pe cei interesați, ca până la data de 15 Aprilie 1942 ora 12 a. m., să-și înainteze Consiliului parohial oferta în scris, închise și sigilate.

Licitația se va ține în ziua de 19 Aprilie a. c. ora 2 p. m. în cancelaria oficiului parohial ort. rom. din localitate, la caz că nu se prezintă licitanți se amână pentru ziua de 26 Aprilie.

Parohia va da materialul întreg necesar edificării. Concurenții vor depune o garanție de cel puțin 10% asupra prețului din deviz, în numerar, hârtii de valoare sau imobil liber de orice sarcini.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a incredința executarea lucrării, fără considerare la prețuri și condiții, a celui dintre ofertanți care prezintă mai multă soliditate.

Vor fi preferați în linia primă cei cari au mai executat astfel de edificări justificabile.

Planul și devizul se pot vedea zilnic la oficiul parohial din Ighiu.

Parohia nu suportă nici un fel de spese de deplasare în vederea participării la licitație.

Ighiu, la 15 Martie 1942.

Petru Circo
paroh.

epitrop
Ioan Florescu

Nr. 146/1942.

Văzut:
Protopop: Al. Baba

Nr. 122—1942.

3—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de clasa primă Bucerde-Vinoasă I, se deschide concurs cu termen de 30 de zile, dela prima publicare în oficiosul „Renașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1). Salar dela Stat conform pregătirii;

2). Sesiune parohială în mărime de 15 jug. 623 stj. pământ bun.

3). Casă parohială cu supraedificatele corespunzătoare;

4). O ferie de must dela fiecare familie;

5). Venitele stolare uzitate în comună,

Reflectanții la acest post își vor înainta cererile la Vicariatul Episcopiei, însoțite de actele necesare, conform Regulamentului pentru parohii și cu avizul protopopului, se vor putea prezenta în parohie, pentru a liturgisi și a face cunoștință cu poporul.

Alba-Iulia, la 5 Martie 1942.

Oficiul Protopopesc, în
conțelegere cu Con-
siliul parohial.

A. L. BABA
protopop

Organizați Reuniuni de femei

Citiți și păstrați
„RENAȘTEREA”

NOU!

NOU!

A APĂRUT

CARTE DE RUGĂCIUNE

editată de Vicariatul Episcopiei
Clujului, cu sediul în Alba-Iulia.

Această carte are un bogat
și prețios cuprins și s'a tipărit
la Alba-Iulia, cu binecuvântarea
I. P. S. Mitropolit NICOLAE al Ardea-
lului și cu a P. S. Episcop NICOLAE al Clujului

Lucrarea este executată pe hârtie velină, în două culori, împodobită cu frumoase și variate clișee,
legată peste tot în pânză,
cu o frumoasă copertă,
ea satisface ori ce așteptări.

O recomandăm călduros creștinilor
noștri, ca pe o însemnată hronă sufletească.

PREȚUL Lei 100.—